

Sebastian

Fitzek

Darek

Psychothriller

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, uložena v rešeršním systému nebo dále předávána, a to v jakékoliv formě, jakýmkoliv způsobem, elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním apod., bez předchozího písemného souhlasu vydavatele. Osoba, která by učinila jakékoliv neoprávněné kroky v souvislosti s touto publikací, může být vystavena trestnímu stíhání a vymáhání náhrady za způsobenou újmu.

Původně vyšlo jako Das Geschenk: Psychothriller
v Droemer Verlag, divizi nakladatelské skupiny Droemer
Knaur GmbH & Co. KG, München, 2019

Vydání knihy bylo vyjednáno prostřednictvím AVA inter-
national GmbH, Německo (www.ava-international.de)

© Sebastian Fitzek, 2019

Design obálky © ZERO Werbeagentur, München

Motiv na obálce © PixxWerk®, München

Fotografie autora © www.sebastianfitzek.de

Překlad © Martina Nováková, 2020

© Nakladatelství ANAG, 2020

ISBN 978-80-7554-281-6

Psychopatie (...) je patrně geneticky podmíněná. Určitá mozková centra, jako například ta pro soucit a kontrolu impulzů, jsou u nich od narození nerozvinutá.

— *Fanny Jiménez, Jak poznáte psychopata, Die Welt, 14. 8. 2014*

Všechny věci, které jsou opravdu zlé, začínají nevinností.

— *Ernest Hemingway*

Člověk je ze své podstaty zlý. Dobro nekoná z náklonnosti, ale ze sympatie a cti.

— *Immanuel Kant, Reflexe k antropologii*

Psychopatie je porucha osobnosti. Odhady vychází z toho, že touto poruchou trpí jeden člověk ze sta. Muži jsou jí postiženi čtyřikrát častěji než ženy. Výzkumy dvojčat ukazují, že jistou roli hraje dědičnost.

— *Hildegard Kaulen, Vypínač empatie, Frankfurter Allgemeine Zeitung, 16. 3. 2018*

* * *

Jak bude vypadat zítřejší svět, ve velké míře závisí na představivosti těch, kteří se teď učí číst.

— *Astrid Lindgrenová*

1.

Dnešek

Byl nahý a převali ho na dvě půlky. Nebyl to jen takový pocit. Opravdu se to stalo. Tady a teď, ve staré vězeňské prádelně, na vykachlíčkované podlaze, hned vedle průmyslové sušičky.

Milan slyšel sám sebe nelidsky skučet. Bez rouбіku z ponožek by řval na celé kolo. Ne, že by to něco změnilo. Gang dobře zaplatil za to, že je s nováčkem nechali o samotě.

Bylo jich pět. Dva mu klečeli na ramenou, dva mu pevně svírali nohy a ten pátý, ztěžka dýchající stovcetikilové hovado s dechem páchnoucím po paštice, mu právě vrazil něco do konečníku. Něco, co připomínalo palcát omotaný ostnatým drátem. Možná to ale byla jenom pěst, kterou ho znásilňoval.

Tlak náhle ustal, tak nenadále, že Milan dostal křeč a chvěl se po celém těle. Bolest přetrvávala, něco, co bylo vřelejší než saunová kamna, pálilo v jeho útrobách, ale aspoň mohl zase volně hýbat pažemi a převalit se na záda.

Vznášela se nad ním nová, šestá tvář. Starší muž s přísnou pěšinkou na straně, s očima modrými jako karibské moře a s tlustými brýlemi u toho nebyl, když ho ve sprše zmlátili a zavlékli sem.

Pozoroval ho se zvědavostí dítěte, které griluje mouchu pod lupou. „Takže ty jsi ten polda?“

Milan přikývl, zatímco mu muž vyndal roubík z úst. „Já jsem Zeus. Víš, kdo jsem, že jo?“

Zeus, vězeňský bůh. Milan znovu přikývl. Jen člověk ve stavu mozkové smrti nebo v kómatu nevěděl, kdo je muž, který zneužíval jméno řeckého božstva a že tady v nápravném zařízení Tegel ve skutečnosti rozhodoval on.

„Dobře mě poslouchej. Lidi jako ty jsou u nás úplně na konci potravního řetězce. Ty tady máš míň práv než žmolky v pupku Žehliče.“

Zeus se usmál na špekouna, který si právě natahoval kalhoty. Milan by nejráději zalezl někam do rohu a umřel. Jestli to byl penis toho týpka, který měl ještě před chvilkou v sobě, pak musel být velký jako hasicí přístroj.

„Máš jen jednu šanci — leda že bys chtěl, aby Žehlič vybalil svoji super specialitku. Víš, proč mu říkáme Žehlič?“

Protože všechno převálcuje?

„Protože moc rád žehlí. Miluje žehličky. Jako tady tuhle.“

Zeus si nechal od jednoho ze svých potetovaných poskoků podat starodávnou žehličku.

„Žehlič ji teď rozpálí na dvě stě stupňů. A než se nahřeje, tak máš šanci, abys mi všechno vyklopil. Pravdu a nic než pravdu, k tomu ti dopomáhej Bůh.“

Zeus k němu přiklekl, dlaní si přejel po pěšince, aby se ujistil, že je v pořádku, a řekl: „Máš v cele štěnici. Ten prcek je v pohodě. A ty máš štěstí. Zaručil se za tebe. Říká, že brečíš ze spaní. A že bys doopravdy mohl být Yetti.“

„Být co?“

„Nevinnej. Toho tady uvnitř vidíš tak často jako venku Yettiho.“

Diovi poskoci se vtípu, který zaručeně slyšeli už stokrát, zasmáli.

„Vyklou mi svůj příběh!“ domáhal se kápo znovu.

„Cože?“

„Mluvím snad čínsky?“ Zeus vyřal Milanovi facku. „Chci vědět, proč jsi tady, *poldo*. Ale hele, buď opatrněj.“ Stařík si sundal brýle a ukázal na svoje oči. „Víš, co to je?“

Milan ignoroval řečnickou otázku i proto, že se snažil nepozvracet, zatímco ho bolest znovu zachvátila jako plamen.

„To jsou moje detektory lži. Když zaznamenají odchylku, žehlič to uvidí. Stačí, abych jednou mrkl, a zarazí ti to žhavý železo až do dvanácterníku. Je to jasný?“

Žehlič s úšklebkem přikývl. Milan měl slzy v očích. Sliny se mu nahromadily v ústech. Musel dvakrát polknout, než byl připravený mluvit.

Připravený využít svoji poslední šanci tím, že Diovi všechno poví. Příběh stejně neuvěřitelný jako příšerný, který ho peklem dovedl až sem, do vězení.

A aby získal trochu času, aby zůstal ještě několik hodin naživu, začal od začátku.

6.

V první okamžik si pomyslel, že si na zadním sedadle hraje malé dítě a z legrace na okénko tiskne reklamní leták.

Ale když se list na chvíli uvolnil a byla za ním vidět hlava, bylo Milanovi jasné, že tam nesedí malé dítě, ale dívka, která usedavě pláče.

Co to má sakra...?

Její tvář byla zkřivená strachem. Velké oči byly oteklé jako ty Milanovy, když měl sennou rýmu nebo se málo vyspal. *Jako khaki*, pomyslel si, nebyl si ale jistý, jestli toto zvláštní zbarvení duhovky nezpůsobilo zabarvení okénka, za kterým dívka plakala. Vlasy, blondaté jako pšenice, měla sepnuté do ohonu. Růžová sponka s blyštivými kamínky držela ofinu z čela, na němž bylo na tak mladého člověka příliš mnoho ustaraných vrásek.

Té malé mohlo být nanejvýš třináct, ale v okamžiku, kdy se jejich pohledy střetly, měl dojem, že toho její oči viděly dost na celý život. A ještě něco v nich rozpoznal.

Sebe sama.

V jednom televizním dokumentu slyšel o psychologické teorii, podle které k sobě lidé cítí náklonnost tehdy, pokud v dětství museli vytrpět podobné duševní újmy.

Takový pocit sounáležitosti, společné pouto, utkané z psychických útrap, cítil Milan při pohledu na tu malou, což ho extrémně rozrušilo. Nemohl si ale vybavit žádnou újmu na duši, kterou by mu v dětství někdo záměrně způsobil. Dívčiny rty se nepohybovaly. Byla to němá prosba. To, co chtěla s úzkostí vykřičet do světa, napsala zjevně na linkovaný papír, který teď znovu přitiskla na okénko. V půlce přeložená stránka A4, narychlo vytržená ze školního sešitu.

Volání o pomoc?

Milanovi se draly slzy do očí.

„Neumím číst,“ zašeptal směrem k dívce slova, která dlužil Andreje. Řekl by ta slova i nahlas, zakřičel by je, kdyby viděl šanci, že jim ta malá bude rozumět — se zavřenými okénky a v dopravním hluku. Protože díky onomu logicky nevy světlitelnému pocitu sounáležitosti jí důvěřoval.

Trhalo mu to srdce. Potřebovala pomoc a on jí ji nemohl poskytnout. Chápal její tíseň, ale nikoliv to, co mu chtěla sdělit.

Πομοζ μι.

Το μεγζου μογι ροδιζε.

Před Milanovýmá očima dělala písmena na papíře to, co dělala vždycky, když se díval na slova: Zformovala se do nerozluštitelných rébusů. Tvořila hieroglyfy, které mu nedávaly smysl.

Podíval se dopředu, na řidiče a spolujezdce; což měl udělat dřív, protože volvo se teď rozjelo, přejelo do jiného pruhu a vyrazilo směrem do města Helmholtzovou ulicí.

Za volantem muž s černými vlasy, na místě spolujezdce blondýnka.

Příliš pozdě Milana napadlo, aby si zapamatoval poznávací značku. Aby ji uložil do alba své fotografické paměti. Místo toho se zaobíral otázkou, jestli se nespletl a neviděl na místě spolujezdce dlouhovlasého muže, a ještě než si uvědomil, že by byl mizerný svědek, rozplynula se koncová světla auta v mlze.

Kostky na zpětném zrcátku.

To bylo to jediné, co mu utkvělo v paměti. Asi znamení, že řidič byl „hráč“ a rád se pouštěl do závodů.

A unášel děti?

Milan nasedl na kolo a šlápl do pedálů; viděl, jak řidič na příštím rohu vyhodil blinkr. Pak volvo zahrnulo doleva a v příští vteřině to velké zelené auto se zoufalou dívkou na zadním sedadle pohltila mlha.

18.

Milan

Milan otevřel krabici na klobouky, jejíž sametem potažený povrch za roky ve skříni, kde ji uchovával Kurt, ještě více vybledl a popraskal. Téměř jako kůže na hřbetech otcových rukou. Když Milan sňal víko, okamžitě ucítil kouř. Plameny ušetřily Kurtovu pracovnu, dým se ale usadil v každé trhlince a ještě dnes ulpíval na věcech, které s sebou při stěhování vzali do Berlína.

Nejprve si Milan všiml věnce z pomalovaných jedlových šišek, který zatěžkával výkresy pod ním.

Rodiče po celé roky plnili tuhle krabici vzpomínkami na Milanovo dětství. Malinkaté botičky pro miminko, první pokusy o kresby, plavecký odznak, sportovní trofeje, fotky, pozvánky na narozeninové oslavy, krabička s mléčnými zuby. Krátce se zarazil, když narazil na ručně malovanou pohlednici, kterou poslal dědovi Wilhelmovi z tábora. Bez textu, jen panáček, který celkem mrzutě zíral na kopec, čímž chtěl Milan vyjádřit, jak moc nenáviděl pochody s třídou ze základní školy.

fitness náramek. Jen zbytek tužky na oči, hřeben, mince, měsíční litačka, růžová peněženka s ozdobnými kamínky a ta stará knížka, ve které neustále listovala. „*Dárek*“ – bože, jak nudný název. Ale když si v ní Zoe četla, byla aspoň v klidu a knížka může těžko posloužit jako zbraň.

Jakob jí pro jistotu zabavil tužku na oči, otevřel peněženku a zkontroloval přihrádku na bankovky.

Prázdna.

„Kde to máš?“ zeptal se. Zoe se před ním stáhla. Zalezla do nejzazšího rohu patrové postele, v tváři se jí usadil strach. Chvěla se a potila, ale ještě pořád se snažila nevydat ani hlásku. I když patrně věděla, že to na bolesti, kterou jí vzápětí způsobí, nic nezmění.

Jakob měl pořád ještě mobil u ucha, ignoroval ale Milanovo dotazování i fakt, že se nejspíš musel divit, proč vyděrač najednou cosi šeptá někomu jinému, místo aby mluvil s ním.

„Kde je ta fotka?“ zeptal se Jakob, rozzuřený jako už dlouho ne.

Byl to Zoein talisman. Nosil jí štěstí. Schovávala ji v přihrádce na bankovky, chráněnou přesně vystřiženým průhledným obalem. A teď byla pryč.

Tén zatracený zkurvysyn mluví pravdu.

Zoe je přechytračila, to mohla vrtět blondátou hlavou, jak chtěla. Celou akci ohrozila.

A to si žádá trest.

Moc rád by věděl, jakou zprávu ta mrcha Milanovi na fotce nechala, ale tím by jen přiznal, že se mu věci vymkly z rukou.

Jakobova pěst zlostně sevřela vrtačku.

„Fajn, Milane. Pochybujete o tom, že to myslíme vážně?“ zeptal se a chytil Zoe za nohy. Škubnul s ní tak pevně, že byla sotva schopná vykřiknout, tak rychle ji strhl z postele na zem.

„Myslíte si, že tu jen tak blbneme?“

Karsov upínal. Stejně tak dobře mohl jíst výtažky z řas proti rakovině. *A i kdyby*, pomyslel si, dokonce i kdyby podporovaly prokrvování, aby se centra jeho mozku zase správně propojila, *chtěl by to vůbec?*

Vzal do ruky knihu, která byla na polici na čestném místě, vedle společné fotky Andry a jeho.

Jediná kniha, která pro něho něco znamenala. Tehdy jako dnes byla klíčem k pravdě.

Milan miloval její vůni, když ji otvíral. I když to nebylo vydání, které tehdy ukradl, voněla stejně jako tehdy. Po papíru, uhlíku, prachu a škole.

Malý lístek se uvolnil mezi stránkami a Milan se musel pousmát. Poznal Andřin rukopis. Zjevně tušila, že ji bude brát znovu a znovu do ruky, a schovala do ní pro něj zprávu.

K2008S1-2K5208S14-15K59013S5-6

Naštěstí mu knihu z oddělení zajišťování stop vrátili, poté, co ji nejprve zabavili s ostatními věcmi z Andřina mini, se kterým přešla Jakoba. V karavanu našli i Zoeino vydání, ale to bylo tak potřísněné krví, že se stránky od sebe nedaly odlepit.

K2008S1-2K5208S14-15K59013S5-6

Později bude muset kód rozluštit.

„Taky nemůžeš spát?“

Lekl se tak, že knihu zabouchl nechtěně i s lístkem uvnitř.

„Lynn.“

„Promiň, nechtěla jsem tě vylekat.“

Dívka měla na sobě hedvábné pyžamo, které si půjčila od Louisy. Její blondaté, pročesané vlasy jí ve vlnách padaly přes ramena.

„Mám pro tebe dárek. Nechtěla jsem ho dávat pod stromček.“ Bosá a s úsměvem k němu přicupitala, ruce schované za zády. Milan zůstal stát u knihovničky.

„Co to je?“ zeptal se, když vystrčila levou ruku.

„Neumím číst,“ zašeptal Milan.
Řekl by ta slova i nahlas,
zakřičel by je, kdyby viděl šanci,
že mu bude rozumět.

Protože zjevně potřebovala
jeho pomoc a on jí ji nemohl
poskytnout. Chápal její
tíseň, ale nikoliv to, co mu
chtěla sdělit.

www.anag.cz

9 788075 542816

Doporučená cena 379 Kč

ANAG[®]
ANDRAGOGOS
AGENCY